

MBRESA QË NUK SHLYHEN

Fundi i vitit 1997 paralajmëronte ditë të nxehta për shqiptarët. Kosova gjasonte në një det të trazuar nga fundi. Dalja e UÇK-së në skenë ngrohu zemrat e zhuritura për liri. Agu i bardhë nuk ishte larg.

Në këtë vazhdë edhe Instituti i Historisë së Kosovës bëri një hap përpara. Për datën 22 dhjetor 1997 caktoi sesionin shkencor me titull “Shotë Galica - Heroinë e Kombit”.

Kushtet dhe rrethanat për mbajtjen e këtij sesioni ishin mjaft të pavolitshme. Por, për heroinën tonë kreshnike, Shotë Galicën, duhej bërë edhe më shumë. Ajo nuk kishte kursyer asgjë, as edhe jetën e saj rinore për lirinë e këtyre trojeve stërgjyshore. Atë vit bëheshin 70 vjet nga ndarja e saj prej kësaj bote, andaj duhej përkujtuar e nderuar.

Organizatorët, në krye me drejtorin, Dr. Fehmi Rexhepin, nuk e kishin fare të lehtë. Ku ta mbanin e si ta mbanin Sesionin kur policia serbe ishte lëshuar si një lukuni ujqërish mbi çdo gjë shqiptare. Dhe, më në fund, u përcaktuan. Në saje të mirëkuptimit të z. Anton Krasniqi, Sesioni do të mbahej në kishën protestane “Shtëpia e popullit të Zotit” në Prishtinë.

Ditën e caktuar të 22 dhjetorit 1997 bënte ftohtë. Përreth kishin një qetësi të akullt. Salla e bukur dhe e madhe priste pjesëmarrësit dhe referuesit. Shumica nuk

e dinin saktë ku do të mbahej Sesioni. Lajmërimi ishte bërë, por drenicarët, që duhej të ishin më së shumti, nuk po dukeshin ende. Pasi arrita, kryetari i Këshillit Organizativ, Dr. Liman Rushiti, më thirri dhe më tha: “Bedri, ti i njeh më shumë ata të Drenicës, dil në rrugë dhe njoftoi se ku jemi tubuar”. Dola dhe fill salla zu të mbushej. Pas gjysmë ore mua me Murat Dautin na arrestoi policia serbe! Lajmi i arrestimit për të gjithë pjesëmarrësit ishte një shok i vërtetë, por puna, megjithatë, vazhdonte, edhe pse paksa ftohshëm. Nga çasti në çast pritej ndërhyrja e policisë në sallën ku mbahej Sesioni. Në ndërkohë, tek po bisedonim me Murat Dautin, një ish i burgosur nga Runiku, policët serbë na rrethuan duke na u kërcënuar.

- Ç’drejin po bëni këtu? Ju po organizoni diçka të fshehtë! – na u drejtua njëri prej tyre me një zë hakërrues, duke na i kërkuar letërnjoftimet.

- Jo, asgjë, ne u takuam rastësisht dhe jemi duke shkuar në drejtime të ndryshme, ia kthjem me gjakftohtësi.

- Jo zotëri, kjo nuk është rastësi. Si ka mundësi të takoheni që të dy nga Drenica dhe mu këtu ku po zihet diçka e ne ende nuk i kemi rënë në fije. Bile ty (m’u drejtua mua) ka gjysmë ore që po të shoh duke i drejtuar veturat për lart, vazhdoi ai duke na dërguar poshtë në një lokal te “Sllovenia sportit”. Aty na i merrte shënimet dhe komunikonte me qendrën e vet.

Pas një kohe, pasi na shoshitën mirë e mirë, na li-ruan. Ne vepruam ashtu siç u kishim deklaruar, morëm

drejtime të kundërta, për t'u takuar poshtë nën Teatër. Nga frika se mos po i zbulonim të tjerët vendosëm që për një kohë të mos shkonim andej fare. Harrova të them se fati na priu që nuk na kontrolluan, se unë në xhep kisha Programin dhe kopjen e kumtesës sime.

Vonë, pas pauzës së drekës, nëpër ca rrugica qorre të anës së kundërt, u kthyem në vend. Të gjithë u gëzuan. Kumtesën time e kishte lexuar Mr.Isa Bicaj. Sesiioni shkencor “Shotë Galica – Heroinë e Kombit”, edhe pse u mbajt si u mbajt, përplot presion e me ngarkesa psikike, doli i suksesshëm. Aty hollë e hollë u pasqyrua figura madhore e Nuses së Maleve, Qerime Halili – SHOTË GALICA. Pos kumtesave të llojllojshme; historike, letrare e artistike, pati edhe diskutime të shumta, të cilat e plotësuan dhe e begatuan edhe më shumë Sesiionin dhe veprimtarinë e kësaj heroine.

Përfundojmë se sesiioni “Shotë Galica-Heroinë e Kombit” pati jehonë të madhe dhe rëndësi të veçantë. Shota dhe Azem Galica bashkë me Lëvizjen Kaçake lanë një amanet, të cilin e sendërtuan gjeneratat e mëvonshme, si dhe djemtë dhe vashat e Ushtrisë Çlirimtare të Kosovës. Ata qenë frymëzues të drejtpërdrejtë të luftëtarëve të rinj, gjaku i të cilëve solli LIRINË. Dhe, ajo ditë zuri vend në kujtesën time, duke lënë mbresa të pashlyeshme.

